

Adam, (niet meer) alleen

Bij Genesis 2

Alleen...

Ik kende het woord niet eens.

Maar ik *voelde* het wel, in mijn lijf en in mijn hart.

Alle dieren kwamen naar me toe.

Ik gaf ze namen.

'De schreeuw van de leeuw', dat heb ik bedacht.

En op dat prachtig diepe blauw rijmde: pauw.

En toen ik ze hoorde loeien, wist ik meteen: koeien!

Ik had mijn eigen spiegelbeeld wel eens in het water gezien.

En ik moet zeggen: er waren een paar beesten die wel een beetje op mij leken.

Ze imiteerden mijn manier van lopen, op twee benen.

En de manier waarop ze een appeltje beetpakten en oppeuzelden...

Dat had ik zelf zo kunnen doen.

Alsof ze me na-aapten.

Ik heb hen maar 'mensaap' gedoopt.

Adam of aap.

Het scheelt niet zoveel.

Maar toch bleven ze me wezensvreemd.

Ik bleef alleen.

